

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **FINEST Selection, spol. s.r.o.**, IČ 25542273, se sídlem Královopolská 139, Brno, zastoupené JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem, se sídlem Údolní 5, Brno, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí ústřední ředitelky žalovaného ze dne 19. 7. 2010, č. j. ČOI 38449/10/O100/3000/Po/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze 31. 3. 2014, č. j. 9 A 196/2010 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Dne 14. 1. 2010 provedli pracovníci České obchodní inspekce, Inspektorátu pro Jihomoravský a Zlínský kraj se sídlem v Brně, na podnět spotřebitele kontrolu v sídle žalobkyně. Na základě kontrolních zjištění bylo označeným správním orgánem vydáno dne 4. 5. 2010 rozhodnutí č. j. 25103/103000/R/M, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 40.000 Kč, a to podle ustanovení § 24 odst. 9 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 22. 2. 2011 [nyní § 24 odst. 12 písm. c)], pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. i) a písm. t) téhož zákona [nyní podle § 24 odst. 7 písm. k) a t)]. Správní delikt spočíval stručně řečeno v tom, že žalobkyně nevydala spotřebiteli písemné potvrzení o tom, kdy spotřebitel právo z reklamace uplatnil, co je obsahem reklamace a jaký způsob jejího vyřízení spotřebitel požaduje, včetně potvrzení o době trvání opravy, a že žalobkyně řádně spotřebitele neinformovala o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobku. Žalobkyni byla tímž rozhodnutím také uložena

povinnost uhradit paušální částku za náklady řízení ve výši 1.000 Kč ve smyslu § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobkyně napadla výše uvedené prvoinstanční rozhodnutí odvoláním, o němž rozhodla ústřední ředitelka žalovaného rozhodnutím č. j. ČOI 38449/10/O100/3000/Po/Št ze dne 19. 7. 2010, kterým odvolání zamítla.

[3] Proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), ve které namítala především formální vady rozhodnutí obou správních orgánů a dožadovala se jejich zrušení. Žalobkyně konkrétně spatřovala vadu napadených rozhodnutí v jejich neurčitosti. Pro případ, že by se městský soud neztotožnil s žalobní námitkou, žalobkyně navrhovala, aby byla uložena pokuta alespoň snížena nebo aby bylo zcela upuštěno od jejího uložení.

[4] Městský soud rozsudkem č. j. 9 A 196/2010-29 - 36 ze dne 31. 3. 2014 žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku shledal městský soud tvrzené žalobní námitky jako nedůvodné, protože obě napadená rozhodnutí splňují požadavky, které na ně klade zákonná úprava a příslušná judikatura. Zcela přesné vymezení skutků, kterými byly naplněny skutkové podstaty sankcionovaných správních deliktů, navíc obsahuje kontrolní protokol, který je jedním z podkladů rozhodnutí. Městský soud nepovažoval za důvodný ani návrh žalobkyně na moderaci trestu, protože trest nebyl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, nýbrž při spodní hranici zákonného rozpětí.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[5] Proti výše uvedenému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) prostřednictvím svého právního zástupce včasnou kasační stížnost, v níž namítala stížnostní důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

[6] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku shledává stěžovatelka v neurčitosti jeho prvního výroku („*Žaloba se zamítá.*“). Stěžovatelka soudí, že neurčitost výroku zatěžuje řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. K tomuto stížnostnímu bodu navíc stěžovatelka dodává, že výrok je formulován v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (např. s jeho rozhodnutím ze dne 31. 8. 2009 sp. zn. 30 Cdo 4812/2008).

[7] Nesprávné posouzení právní otázky vidí stěžovatelka dále v tom, že městský soud nepřisvědčil její žalobní námitce o nepřiměřenosti uložené pokuty. Stěžovatelka uvádí, že byla napadeným rozsudkem postavena do absurdní situace. „*Přestože nároky spotřebitele, jenž byl jejím smluvním partnerem, uplatňované z titulu nároků z odpovědnosti za vady, řádně uspokojila a dokonce poskytla spotřebiteli služby spočívající v opravách předmětu smlouvy nad rámec svých zákonných povinností, a tedy spotřebitele fakticky na jeho právech žádným způsobem nepoškodila, je sankcionována, neboť je správními, resp. soudními orgány stavěno nad fakticky řádně poskytnuté plnění vůči spotřebiteli splnění formálních náležitostí fakticky naplněného postupu.*“

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny. Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas

(ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[9] Stěžovatelka uvedla jako důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku to, že byl formulován neurčitě („Žaloba se zamítá“). Nejvyšší správní soud tuto námitku shledal zcela neopodstatněnou. Rozhodnutí Nejvyššího soudu, na které stěžovatelka poukazuje, se vztahuje na případy, kdy objektivně hrozí záměna více návrhů či více řízení, a je proto nutné přesně specifikovat, o kterém návrhu či řízení je daným výrokem rozhodováno. Strohá formulace výroku může za určitých okolností vyvolat stav, kdy bude meritorně rozhodnuto i o návrzích či řízeních, které nemají být daným soudním rozhodnutím vůbec dotčeny. Reálně pak hrozí nebezpečí, že bude vytvořena překážka věci rozhodnuté, přestože to nebylo záměrem soudu. V projednávaném soudně-správním řízení však podobná záměna nehrozí. Žalobou napadená rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně jsou nezaměnitelně označena jak číslem jednacím, tak dnem vydání, a stejně nezaměnitelně je předmět žaloby identifikován i v návěti zamítavého výroku napadeného rozsudku městského soudu.

[10] Stěžovatelka použila v žalobě tzv. eventuální žalobní petit, kterým se domáhala zrušení přesně označených rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně, a pro případ, že by městský soud neshledal důvody pro jejich zrušení, se stěžovatelka domáhala snížení uložené pokuty nebo upuštění od ní. Nejvyšší správní soud se tedy zabýval i otázkou, zda stížnostní námitka nepřezkoumatelnosti nesměřovala proti jednotnému výroku o obou žalobních petitech, byť takto stěžovatelka výslovně svou námitku neformulovala. Z účinné právní úpravy ani judikatury však nevyplývá, že by měl soud povinnost rozhodnout o jednotlivých žalobních petitech dvěma konkretizovanými zamítavými výroky.

[11] Výše uvedeným právním názorům nasvědčuje i formulace ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., které soudu ukládá povinnost zamítnout žalobu, není-li důvodná. Jelikož se zde nehovoří o povinnosti zamítnout jednotlivé konkrétní žalobní návrhy, je nutné vykládat toto ustanovení tak, že pokud není vyhověno žádnému z eventuálních žalobních petitů, soud žalobu zamítá, resp. může zamítat jako celek (stejně tak může zamítavý výrok detailně rozčlenit, je to však nadbytečné, které neškodí – *superfluum non nocet*). Toliko pokud by soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí jako zákonné obстоjí, a pouze návrh na moderaci uloženého trestu je ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. důvodný, vyjádří tuto skutečnost výrokem, jímž návrh na zrušení napadeného správního rozhodnutí zamítne, a současně ve výroku moderuje uložený trest (např. dvěma samostatnými výroky, anebo výrokem o moderaci s tím, že ve zbytku se žaloba zamítá). V daném případě však městský soud neshledal ani důvody pro zrušení napadeného správního rozhodnutí, ani důvody pro moderaci uloženého trestu, takže výrok „žaloba se zamítá“ se vztahuje k žalobě jako celku a nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, o čem městský soud rozhodoval a že žalobní návrh(y) zcela vyčerpá.

[12] Druhou stížnostní námitkou stěžovatelky bylo nesprávné posouzení právní otázky, které spočívalo v nepřisvědčení námitce zjevné nepřiměřenosti výše uložené pokuty. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že obsahem kasačních námitek nebylo zpochybnění závěru městského soudu o zákonnosti napadeného správního rozhodnutí, tedy o tom, že skutkové podstaty správních deliktů byly jednáním stěžovatelky naplněny. Stěžovatelka se omezila jen na námitku vůči posouzení jejího eventuálního návrhu na uplatnění moderačního oprávnění soudu. Ani v žalobě, ani v kasační stížnosti nenamítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. výše uloženého trestu z důvodu, že by snad žalovaný, potažmo městský soud při přezkumu jeho rozhodnutí, nevzal v úvahu všechna zákonná kritéria, jimiž měl odůvodnit pokutu v ukládané výši. Ostatně, sám návrh na uplatnění moderace stěžovatelka v žalobě vznesla toliko jako eventuální petit, bez uvedení bližších důvodů, proč stěžovatelka považuje uloženou pokutu za zcela zjevně nepřiměřenou. Toliko v kontextu celé žaloby lze dovodit, že k moderaci měl soud

přistoupit zřejmě proto, že podle stěžovatelky nebyl naplněn materiální znak správního deliktu, že nešlo o nijak závažný správní delikt, resp. – jinými slovy – že jeho společenská škodlivost byla nepatrná, nebo dokonce nulová.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 24 odst. 9 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele v relevantním znění bylo možné uložit za naplnění byť i jediné z obou skutkových podstat správních deliktů pokutu až do výše 3.000.000 Kč. Stěžovatelce byla za jí spáchané správní delikty uložena pokuta ve výši 40.000 Kč, tj. ve výši odpovídající 1,3 % horní hranice zákonného rozpětí sazby.

[14] Nejvyšší správní soud připomíná, že uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní následek jeho protiprávního jednání a odrážet závažnost a společenskou nebezpečnost spáchaného deliktu, neboť jediné tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66). Obdobně se ke smyslu sankcí vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 25. 10. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 14/09 (N 183/63 SbNU 117; 22/2012 Sb.): „*Je samozřejmé, že uložení této sankce je pro pachatele nepříjemné a úkorné, avšak takový účinek je přirozenou a dokonce žádoucí vlastností jakékoli sankce - pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí.*“ Nejvyšší správní soud uznává, že pokuta ve výši 40.000 Kč může být citelným zásahem do hospodaření stěžovatelky, nejedná se však o částku, která by mohla znemožnit podnikání stěžovatelky či jinak zásadním způsobem ovlivnit její osobní poměry. Zjevné nepřiměřenosti výše pokuty ostatně nenasvědčují ani ceny výrobků, které stěžovatelka spotřebitelům prodává – mimo jiné, jako tomu bylo i v nyní posuzovaném případě, v řádu desítek tisíc Kč.

[15] Moderační právo soudu je ostatně výjimečným institutem a má místo toliko tam, kde jde o postih nepřiměřený *zjevně*. O zjevnou nepřiměřenost se přitom s v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nejedná zpravidla v případech, kdy pokuta byla uložena při nebo těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí, tedy tak, jako tomu bylo v případě stěžovatelky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003 sp. zn. 6 A 96/2000, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, rozsudek č. j. 7 As 22/2012 - 23 ze dne 19. 4. 2012, publ. pod č. 2672/2012 Sb. NSS). Tato skutečnost sama o sobě koresponduje se stěžovatelčiným přesvědčením, že stupeň společenské škodlivosti jí spáchaných správních deliktů byl nízký, nebyl však – ve shodě se závěrem městského soudu – nulový. Jak městský soud konstatoval, „*jednání ... probíhalo opakovaně, ... u žalobce se jednalo o porušení povinností v oblasti odborné péče, kdy byl spotřebitel poškozen tím, že mu bylo ztíženo uplatnění jeho práv a nebyla vystavena potvrzení, která vystavena být měla.*“

[16] Stěžovatelka v této souvislosti namítla, že je postihována za zkracování práv spotřebitelů, přestože v tomto případě všechny nároky spotřebitelů byly řádně uspokojeny. Nejen z judikatury Nejvyššího správního soudu však jednoznačně vyplývá, že pouhý fakt, že spotřebiteli nevznikla škoda, není důvodem pro upuštění od sankce za naplnění skutkové podstaty správního deliktu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66). Stěžovatelem spáchaný skutek již sám o sobě ohrožuje zájem společnosti na dodržování pravidel ochrany spotřebitele. Správní orgán musí při určování výše sankce vycházet z charakteru konkrétního protiprávního jednání, z jeho společenské nebezpečnosti a míry zásahu do chráněného zájmu společnosti; výše způsobené škody, resp. rozsah újmy, kterou spotřebitel utrpěl, se tak promítla toliko do výše pokuty, která, jak bylo opakovaně konstatováno, byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí.

[17] Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu